

Bembeke journal.

Jaargang nummer 15.

Editie 4.

15 oktober 2022

Dag allemaal,

Zoals gemeld hebben we Jack van Uden op maandag 3 oktober in Lilongwe naar het Vliegveld gebracht voor zijn terglucht naar Nederland. Daarna boodschappen gedaan en in Korea Garden wat afspraken afgewerkt met enkele mensen en vervolgens vroeg onder de wol, allemaal niks bijzonders.

De volgende morgen gingen we een leerlingsetje (tafel plus stoel) ophalen die een groep dove timmerlieden als proef had gemaakt, dit om te zien of deze setjes sterk genoeg zijn voor de nieuwe school.

Toch wel bijzonder hoor, communiceren met mensen die alleen gebarentaal kennen en wij, die alleen kunnen praten. Gelukkig hadden we David bij ons die beide kan.

Toen we weg wilden rijden voor de terugweg naar Bembeke, sloeg de schrik ons om het hart. "DE AUTO WILDE NIET STARTEN" en daar sta je dan midden in Lilongwe. Gelukkig reed David Kalirani met ons mee naar Bembeke en die bracht uitkomst. Hij sprak enkele mensen aan en binnen no time haalde iemand de accu uit zijn auto en bij gebrek aan startkabels werden de beide accu's met een paar kruissleutels (je weet wel van die lompe dingen om de moeren van je wielen mee los en vast te draaien) aan en elkaar gekoppeld en jawel hoor 1 keer starten en de motor liep weer als een zonnetje. Wat een opluchting!!

Kosten: 1000 Kwacha, ofwel 1 euro. We hebben er maar gauw 2 gegeven.

Daarna in een ruk naar huis, vervolgens meteen een nieuwe accu besteld en startkabels gekocht.

Overigens stonden we op een plek voor betaald parkeren (nooit eerder meegemaakt) en moesten we ook nog 15 eurocent parkeergeld betalen.

We waren zo blij met de goede afloop, dat we onderweg natuurlijk de verkeersborden niet goed genoeg in de gaten hielden en jawel hoor, op een plek waar je 40 mocht rijden we 61 volgens de radarcontrole en dus op de bon. Het is hier contant betalen en met 20 euro was ook dat weer geregeld.

Duur dagje alles bij elkaar, want we moesten ook nog eens 1 euro tolgeld betalen. Ja zeker de doorgaande weg naar Lilongwe is een tolgeweg geworden.

Heel simpel, je zet ergens een tolpoort neer en bij het passeren hiervan moet je in beide richtingen 1 euro betalen. Het maakt vervolgens niet uit of je daarna 1 kilometer of 100 kilometer over deze weg rijdt.

Thuis aangekomen merkten we overigens al snel dat we met het vertrek van Jack ook onze keukenhulp kwijt waren. Moesten we ineens weer zelf de afwas doen, flesjes water vullen en koffie zetten. Lastig hoor.

Woensdag deden we in Dedza boodschappen bij de supermarkt en wilden we wat flesjes cola meenemen. Niet dus, zonder het inleveren van lege flesjes, geen cola. Navraag leerde ons dat, ondanks het statiegeld, Malawianen op grote schaal lege flesjes houden en voor andere doeleinden gebruiken. Zodanig zelfs dat de fabrikanten lege flesjes tekort komen en daarom alleen leveren tegen inlevering van evenzoveel lege flesjes als er volle besteld worden. Ook dat is dus Malawi.

De rest van de week gewoon elke dag vroeg uit de veren, volop te werken en te regelen en vervolgens 's-avonds op tijd naar bed.

Op zaterdag naar Liwonde Nationaal Park waar we heerlijk konden vertoeven in een leuke lodge, tussen de apen en de impala's en 's-Nachts moest je niet raar opkijken als er wat olifanten langs je huisje kwamen gewandeld. De huisjes staan op een verhoging en je hebt rondom vrij zicht omdat er rondom gaas gespannen is. Even wennen, maar vanwege de hitte wel lekker koel. Als je het licht aandoet sta je wel rondom in de kijkerd, ook dat was even wennen.

Er was maar een nadeel en dat was de laatste 15 kilometer van de route, weliswaar voor het grootste gedeelte over een verharde weg, maar die zat zo vol kuilen en gaten, dat je er eigenlijk alleen slalomend een beetje fatsoen doorheen kwam. We zouden eigenlijk drie nachten in de lodge blijven, maar de derde dag zijn we na de lunch aangereden en hebben 20 kilometer verderop een ander hotelletje opgezocht, puur om die slechte weg achter de rug te hebben. Dinsdag op ons gemak naar huis en weer aan het werk.

We zijn zo zachtjes aan een aantal zaken aan het afronden en alsof ze het ruiken, krijgen we aan de lopende band verzoeken om ondersteuning, de een voor studiefinanciering, de andere voor kunstmest, of gewoon omdat ze geld nodig hebben, je kunt het zo gek niet maken of ze verzinnen wel wat.

We hebben altijd hetzelfde antwoord: "we zullen het aan het bestuur vragen, want die beslissen daarover, wij niet lekker makkelijk".

Wij denken overigens dat het kopen van kunstmest echt een groot probleem gaat worden. Vorig jaar kostte een zak kunstmest nog 35 euro (wat voor veel mensen al een groot probleem was), nu is de prijs verdubbeld.

Voor veel mensen onbetaalbaar, hetgeen zal betekenen dat er weinig of geen kunstmest gebruikt zal worden, wat vervolgens betekent slechte oogst en dus volgend jaar honger lijden.

We zouden heel graag mensen hierbij willen helpen, maar dat is helaas financieel niet haalbaar.

MIM doet samen met de Bisschop Bekkers stichting en Wilde Ganzen een project voor de uitbreiding van het speciaal onderwijs, middels de bouw van vier lokalen. Dit project is door Wilde Ganzen uitgekozen tot "project van de week" wat onder andere betekent dat er op 1 januari door Wilde Ganzen een reclamespotje wordt uitgezonden over dit project en in de eerste week van januari wordt er op de site en op social media aandacht aan geschonken.

Daar zijn Ans en ik best een beetje trots op. Kijken dus op 1 januari.

De scholen zijn afgelopen maandag weer begonnen en dus aan ons de taak om deze week foto- en videomateriaal te verzamelen en aan te leveren bij Wilde Ganzen.

We zijn begonnen aan het laatste weekend en de komende week de laatste loodjes en niet te vergeten het inpakken natuurlijk.

Tijdens de heenreis nemen we altijd zoveel mogelijk mee en tijdens de terugreis zo weinig mogelijk. Dat wordt dus nog passen en meten. Volgende week zaterdag stappen we vervolgens op het vliegtuig.

Het is hier prima, maar we zijn altijd ook weer blij om naar huis te gaan.

Overigens, personeelstekort kennen ze hier niet. Er zijn over het algemeen veel meer mensen dan banen. Ook over de stijgende energiekosten hoor je hier niemand. Wat wil je als je in een hutje woont zonder verwarming, elektriciteit en water alleen uit de put.

Trouwens over put gesproken, een aantal jaren geleden hebben we vlak bij het MIM-huis een waterput laten graven. Eentje met een elektrische pomp onderin, die het water oppompt naar een tank bij het huis. Wij hebben dus altijd water van behoorlijke kwaliteit. We hebben daar toen ook een handpomp op laten zetten, zodat ook de buurt er water kan halen (jaja zo zijn wij).

Bij aankomst bleek dat deze handpomp al een tijd stuk is en uiteraard blijft het dan bij deze constatering en verder is er niemand die actie onderneemt. Behalve wij dan natuurlijk. Voor 50 euro was het ding weer gerepareerd. Jonge jonge jonge, wat een zee van bloemen en bedankjes. Helemaal niet dus, zo gaat dat hier. We hebben het immers vrijwillig en zonder vraag daartoe gedaan, dus waarom zouden ze.

Vandaag is het hier Moederdag en na een ontbijtje voor Ans zijn we om 7 uur op pad gegaan met twee zusters naar Mponela. Eigenlijk hadden we daar geen puf meer in, maar omdat er zo werd aangedrongen en we zelf niet hoefden te rijden (het is maar liefst 3,5 uur heen en uiteraard dan ook weer 3,5 uur terug), zijn we toch maar gegaan.

Toen we aankwamen werden we tot onze verrassing verwelkomd door 200 zingende en dansende meisjes. Het nieuwe schooljaar werd officieel geopend en wij waren daarbij het middelpunt en werden letterlijk in de bloemetjes gezet.

Het was een leuke verrassing en nu begrepen we pas waarom ze ons zo graag daar wilden hebben. Ze hadden namelijk nogal wat ingestudeerd en voorbereid en zonder ons zou dat voor niets zijn geweest.

Rond 2 uur in de middag togen we weer naar Bembeke. De zuster die reed is een hele vriendelijke vrouw, maar achter het stuur wordt het een ware duivelin. Ze rijdt wel goed, maar ook heek hard en is erg schep bij het inhalen, zodanig zelfs dat wij beiden met het zweet in onze handen achterin zaten. Uiteindelijk heeft ze ons echter veilig thuis gebracht en dat telt.

Nou hiermee willen we het voor dit jaar afsluiten.

Dank voor de vele leuke reacties op onze verslagen, altijd weer leuk om te lezen en te weten dat onze berichten ook gelezen worden en tot binnenkort.

Groeten,

Ans en Wil